

Els pescadors de paraules perdudes

Al poble de Riuclar, les paraules que ningú deia durant molt de temps s'anaven fent lleugeres. Primer flotaven uns dies per les golfes. Després sortien per les xemeneies i queien al riu.

Un hivern, la gent va deixar de dir «si us plau». A la primavera, gairebé ningú recordava «gràcies». Quan va arribar l'estiu, «ho sento» ja nedava riu avall.

Les converses es van tornar curtes i punxegudes.

—Dona'm pa.

—Aparta't.

—No és problema meu.

La Joana, en Bilal i l'Èric ho van notar a l'escola. Fins i tot la mestra parlava com si tanqués portes.

Van anar al riu i hi van llançar una xarxa de pescar. En treure-la, estava plena de paraules mullades.

«Bon dia» tremolava de fred. «Vols jugar?» tenia algues als signes d'interrogació. «Et puc ajudar?» s'havia embolicat amb «no passa

res».

Els infants van estendre les paraules damunt l'herba perquè s'assequessin.

—I ara, com les tornem al poble? —va preguntar l'Èric.

La Joana en va guardar unes quantes a les butxaques. En Bilal en va posar dins una capsa de sabates. L'Èric va fabricar estels de paper i hi va lligar les més lleugeres.

Aquella tarda van repartir-les pertot arreu.

Van deixar «passa tu» a la cua del forn. Van posar «t'he trobat a faltar» a la parada de l'autobús. Van amagar «què en penses?» sota la taula de l'ajuntament.

Al principi, la gent les llegia en veu baixa. Després s'atrevia a repetir-les.

—Gràcies.

—Vols jugar?

—Ho sento.

Cada vegada que algú pronunciava una paraula recuperada, aquesta deixava de ser de paper i tornava a viure en la conversa.

Però al fons de la xarxa quedava una paraula molt pesada. Entre tots tres la van arrossegar fins a la plaça.

Era «nosaltres».

Feia tant de temps que no s'utilitzava que ningú no sabia on posar-la.

Finalment, la fornera va dir:

—Nosaltres podríem arreglar el pont.

El fuster va afegir:

—Nosaltres podríem plantar arbres al camí.

I la mestra va proposar:

—Nosaltres podríem escoltar-nos una mica més.

La paraula es va tornar lleugera i va pujar damunt la plaça com un fanalet.

Des d'aleshores, a Riuclar encara es perdia alguna paraula de tant en tant. Però els tres pescadors havien deixat xarxes al costat del riu, perquè tothom pogués ajudar a recuperar-la.